MAGYAR TÁVIRATI IRODA
Külföldi Sajtószolgálat Főosztály
Bp.VI.Dalszinház u.1.
Tel.:227-651,227-488
VILÁGOSSÁG
1952 FEB. 15.

„MOST PÓTOLOM, AMIT RÉGEN NEM TEHETTEM"

A földalatti építkezés dombóváriúti szálláshelyén

Mikor a földalatti IX-es munkahelyére értem, már alkonyodott. A nappali műszak végefelé járt az idő. Férfiak és nők serényen, kipirultan dolgoztak a felvonótorony közelében, amelynek csúcsán vörös zászlót lengetett a szél. Fiatal barátom, Szalai hívott ide, hogy megbeszéljen velem valami fontos kérdést. Örömmel üdvözölt és mint nagy könyvbarát, azonnal könyvekről kezdett velem beszélni. Aztán megígértette, hogy elmegyek vele aznap este a szálláshelyre, a Dombóvári-útra és segítségére leszek az olvasókör megszervezésében.

Valóságos zeneiskola az egyik szobában

Véget ért a műszak. A munkások fürödni siettek, átöltözni, hogy azután összegyűljenek a néhány hónappal ezelőtt avatott kultúrteremben termelési értekezletre. Barátom a lelkemre kötötte, hogy várjam meg őt, aztán szaladt ő is fürödni. A kultúrteremből énekhangok szűrődtek ki. A IX-es munkahely énekkara próbált szereplés előtt. Hamarosan összegyűltek a dolgozók és kis műsorral megkezdődött az értekezlet. Két énekszám, vers és egy rigmuska előzte meg az értekezlet szónokát. Jó volt a műsor, felfrissítette a hallgatókat, de hiányzott — legalább is én úgy éreztem — egy villámjelenet. Meg is mondtam ezt a barátomnak az értekezlet után.

— *Sajnos, nincs anyagunk* — mentegetőzött ő.

— *Majd lesz!* — feleltem. — *Rövidesen lesz. Mégpedig együtt segítünk ezen a bajon. Elvégre vannak vállalatunknál olyan dolgozók, akik nemcsak olvasni, tanulni szeretnek, hanem írással is próbálkoznak. Hiszen olvashatod a „Metro"-ban azokat a verseket, elbeszéléseket, amiket írnak. Mit szólnál hozzá, ha megalakítanánk a földalatti gyorsvasút építőinek irodalmi körét? Ne félj, egy idő múlva annyi anyag lesz, csak győzzék majd tanulni a kultúrbrigádok.*

Elindultunk a szállásra. Könyvmoly barátom útközben megint csak a könyveket hozta szóba. Egész úton vitatkoztunk *Zoltán* Péternek a földalatti vasút építéséről szóló kisregényén. Szinte észre se vettük a hosszú utat a nagy beszélgetésben. Megérkeztünk a dombóváriúti szép, kényelmes szálláshelyre, s míg Szalai barátom a leendő olvasókör tagjait összehívta a II. emeleti olvasóterembe, jónéhány szobába benyitottunk. Itt is, ott is találtam valami nyomát az itteni kultúréletnek. Egy szaktárs arra kért, szerezzek neki jegyet az Operába, mert ott még soha életében nem volt. Színházban már igen. Nem is felejtette el amit ott látott. A *„Nyári zápor"* egy-egy részletére annyira emlékszik, hogy csaknem szószerint idézi. El is határoztam, hogy szerzek neki jegyet, s még tréfásan meg is egyeztünk, hogy majd utána eldalolja nekem, amit ott hallott.

Egy másik szobában, ahol az I-es munkahely villanyszerelői laknak, valóságos zeneiskolát találtunk. Három hegedűn és egy tangóharmonikán gyönyörűen játszották a híres Kék Duna keringőt. Érdeklődtem mire készülnek.

— *Ez csak olyan gyakorlatozás* — válaszolt egy zömök, kerekarcú szaktárs —, *aki szereti a zenét, annak olyan felüdülést jelent az, mint egy fürdő a Lukácsban. Különben a jövőheti filmvetítés előtt egy kis muzsikával viditjuk fel majd a szaktársakat.*

Én is voltam pályamunkás

Majd mindenütt könyvet láttam az asztalon, az ablakmélyedésben, a szekrény tetején. *Katona* elvtárs, jelvényes sztahánovista, *Veres* Péter „Pályamunkások" című könyvét olvasgatta, amikor beléptem. Szívesen beszél a könyvről. Közel áll hozzá.

— *Én is voltam pályamunkás az után, hogy a cselédsorból kikerültem. Amiről Veres Péter ír, jól ismerem. Magam is úgy kinlódtam, mint ő. Amit akkor csak álmodtunk, most valóság. Most azt pótolom, amit régen nem tehettem. Fejlődünk elvtárs, előre jutunk* — teszi hozzá mély meggyőződéssel.

Sikerült összehozni néhány szaktársat, akik szeretik a jó könyvet. Egyelőre annál többre nem is igen jutottunk, mint hogy beszélgettünk könyvekről, írásokról és megegyeztünk, hogy máskor is összejövünk hasonló beszélgetésre.

Késő este indultam haza. A búcsúzásnál *Ikotity* Ilonka zsebembe csúsztatott egy papírt. Versírással próbálkozott a fiatal lány. Igaz, hogy a verssorok még döcögnek, a rímelés egy kicsit nehézkes, de van magva a versnek. Hiszen olyan fiatal még írója, s ha segítjük, s ha ő maga is akar tanulni, lehet, hogy sokkal jobb versei is lesznek. Ő is belépett az újonnan alakult olvasókörbe, — és azt hiszem, nemcsak „hivatalból", mert ő a szálláshely könyvtárosa, hanem az irodalom őszinte szeretetéből.

Hazafelé menet az járt az eszemben, milyen nagy utat tettünk meg mi, milyen nagy utat tettek meg a dombóváriúti szálláshely lakói, — volt kubikosok, cselédek, napszámosok, amíg eljutottunk az olvasóteremig, a színházig és odáig, hogy mi magunk is kezünkbe vegyük a tollat és papírra vessük érzéseinket, gondolatainkat, új életünkről.

Juhász József,
keszonmúnkás.